

KOMISJA EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 3.7.2012 r.
COM(2012) 352 final

2012/0169 (COD)

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

w sprawie dokumentów zawierających kluczowe informacje, dotyczących produktów inwestycyjnych

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

{SWD(2012) 187 final}
{SWD(2012) 188 final}

UZASADNIENIE

1. KONTEKST WNIOSKU

Celem niniejszego wniosku jest poprawa przejrzystości rynku produktów inwestycyjnych dla inwestorów indywidualnych.

Detaliczne produkty inwestycyjne – obejmujące fundusze inwestycyjne, detaliczne produkty strukturyzowane oraz niektóre rodzaje umów ubezpieczeniowych stosowanych w celach inwestycyjnych – odgrywają zasadniczą rolę w zaspokajaniu zapotrzebowania ze strony obywateli Unii na produkty pomagające gromadzić oszczędności i dokonywać inwestycji, a jednocześnie przyczyniają się do wydajnego funkcjonowania rynków kapitałowych, które pomagają finansować wzrost gospodarczy w UE.

Inwestorzy indywidualni mają jednak znacznie gorszy dostęp do informacji na temat produktów inwestycyjnych niż podmioty projektujące te produkty i pragnące im je sprzedawać. Inwestorzy indywidualni nie są zatem dobrze przygotowani do ochrony swoich interesów. Inwestorzy ci często mają do czynienia z zagmatwanymi i nadmiernie złożonymi informacjami na temat potencjalnych inwestycji, które utrudniają ocenę lub porównanie ryzyka i kosztów związanych z danymi produktami. Sytuacja ta zaburza wydajne funkcjonowanie rynku inwestycji, skutkując wyższymi cenami dla inwestorów. Bezpośrednio przyczynia się ona również do zakupu przez inwestorów indywidualnych nieodpowiednich dla nich produktów ze szkodą dla nich samych, której źródłem są czy to nieoczekiwane koszty lub straty, utracone szanse, czy też, w najgorszym przypadku, utrata oszczędności całego życia, skutkująca dramatycznymi konsekwencjami dla dobrobytu samego inwestora i jego rodziny.

Istniejące obowiązki w zakresie ujawniania informacji różnią się w zależności od formy prawnej, jaką przyjmuje produkt, nie są natomiast uzależnione od jego charakteru ekonomicznego lub ryzyka, które generuje dla inwestorów indywidualnych. Porównywalność, zrozumiałość i prezentacja informacji różnią się, co sprawia, że przeciętny inwestor może mieć poważne trudności z dokonaniem koniecznego porównania poszczególnych produktów. W rzeczywistości informacje ujawniane na temat produktu często mają bardziej za zadanie ograniczyć ryzyko prawne ponoszone przez jego twórcę, niż stanowić skuteczny, otwarty i wyważony komunikat skierowany do potencjalnych klientów na temat produktu, przyjmujący postać, którą klient powinien być w stanie zrozumieć i wykorzystać. Informacje – inne niż informacje marketingowe – są zazwyczaj zbyt rozwlekłe i w niewystarczającym stopniu przybliżają kluczowe kwestie lub dane.

Kryzys finansowy uwypuklił konieczność ustosunkowania się do tych kwestii. Inwestorzy indywidualni ponieśli straty na inwestycjach, z którymi wiązało się ryzyko, które albo nie było oczywiste, albo nie zostało przez nich zrozumiane. Ponadto detaliczne produkty inwestycyjne, w tym detaliczne produkty strukturyzowane lub umowy ubezpieczeniowe zawierane w celach inwestycyjnych, często były i nadal są oferowane inwestorom indywidualnym w miejsce prostych produktów, takich jak rachunki oszczędnościowe, chociaż inwestorzy ci niekoniecznie rozumieją dzielące je różnice. I dzieje się to w sytuacji, w której załamaniu uległo zaufanie inwestorów: z niedawnego badania konsumentów w UE wynika, że spośród wszystkich branż konsumenci mają najmniejsze zaufanie do branży usług finansowych.

Decydujące znaczenie ma odbudowa tego zaufania na solidnych podstawach. Istotnym aspektem tego wyzwania jest ulepszenie przepisów dotyczących przejrzystości, tak aby funkcjonowały z korzyścią dla inwestorów indywidualnych, przy uwzględnieniu ich potrzeb.

Unia Europejska podjęła już nowatorskie kroki w tej dziedzinie w postaci zrealizowanej w dyrektywie UCITS koncepcji dokumentu zawierającego „kluczowe informacje dla inwestorów”. Koncepcja tego dokumentu została opracowana w nowatorski sposób, w oparciu o wiarygodne testy rozwiązań w zakresie ujawniania informacji, w których udział wzięli sami inwestorzy indywidualni, tak aby możliwie jak najbardziej skrócić, uprościć i sprofilować przekazywane informacje oraz zapewnić ich zrozumiałość przez przeciętnego inwestora indywidualnego.

Chociaż proces ujawniania informacji dotyczących przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS) został już usprawniony, nie miało to jednak jeszcze miejsca w przypadku szerszej gamy detalicznych produktów inwestycyjnych. Zadanie, przed którym obecnie stoimy, to objęcie postulowanymi rozwiązaniami wszystkich takich produktów: inwestorzy indywidualni z Europy – bez względu na produkt inwestycyjny, którym się interesują – powinni zawsze otrzymywać krótkie, możliwe do porównania i ustandaryzowane informacje na temat tych produktów, które w niniejszym uzasadnieniu zwane są „dokumentami zawierającymi kluczowe informacje”.

Źródłem niniejszego wniosku dotyczącego ogólnounijnego dokumentu zawierającego kluczowe informacje jest apel skierowany w maju 2007 r. przez Radę ECOFIN do Komisji Europejskiej o zbadanie spójności unijnego prawa mającego zastosowanie do różnych rodzajów detalicznych produktów inwestycyjnych.

Zwieńczeniem pierwszego etapu prac było przyjęcie przez Komisję w kwietniu 2009 r. komunikatu w sprawie detalicznych produktów inwestycyjnych w pakietach. Komisja stwierdziła w tym komunikacie, że ustanowienie stabilnego i satysfakcjonującego otoczenia regulacyjnego w zakresie sprzedaży detalicznych produktów inwestycyjnych w pakietach i ujawniania informacji na ich temat możliwe jest wyłącznie poprzez zmianę prawodawstwa na szczeblu unijnym, ponieważ u podstaw niespójnych praktyk stosowanych w poszczególnych sektorach leży brak skutecznych przepisów na szczeblu UE. W komunikacie zauważono potrzebę podjęcia prac w dwóch obszarach: przepisów mających zastosowanie do sprzedaży oraz przepisów regulujących ujawnianie informacji na temat produktów. Niniejszy wniosek jest wynikiem prac prowadzonych w obszarze informacji ujawnianych o produktach.

Niniejszy wniosek ma postać rozporządzenia, które uzupełniać będą szczegółowe akty delegowane/wykonawcze. Niniejsze rozporządzenie określa ogólne zasady dotyczące podejścia i treści. W oparciu o akty delegowane/wykonawcze w możliwie najszerszym zakresie ustandaryzowana zostanie prezentacja informacji wymaganych na podstawie przepisów niniejszego rozporządzenia, dostosowując jednak środki w razie konieczności do specyfiki poszczególnych detalicznych produktów inwestycyjnych oraz różnych profili ryzyka, które są z nimi związane, tak aby zagwarantować, że klienci indywidualni zawsze uzyskają kluczowe informacje, których potrzebują do podjęcia świadomych decyzji. Te szczegółowe środki stanowić będą ostatecznie pakiet wraz z rozporządzeniem będącym przedmiotem niniejszego wniosku. Regulacje te będą miały wpływ na ogólne koszty związane z wprowadzeniem dokumentu zawierającego kluczowe informacje, tak więc poszczególne warianty tych szczegółowych środków same będą przedmiotem dogłębnej oceny skutków.

Niniejszy wniosek stanowi część szerszego pakietu ustawodawczego stawiającego sobie za cel odbudowę zaufania konsumentów do rynków finansowych. Pakiet ten obejmuje dwa dodatkowe elementy. Pierwszym z nich jest zakrojona na szeroką skalę modernizacja dyrektywy 2002/92/WE w sprawie pośrednictwa ubezpieczeniowego w celu zapewnienia klientom wysokiego poziomu ochrony przy zakupie produktów ubezpieczeniowych. Ostatni element pakietu ma na celu wzmocnienie funkcji depozytariusza UCITS, stanowiącej zasadniczy aspekt ochrony inwestorów przewidziany przez dyrektywę w sprawie UCITS. Aby zapewnić nieprzerwaną skuteczność tego istotnego elementu, zaproponowano odpowiednie zmiany w dyrektywie 2009/65/WE.

Środki w zakresie ujawniania informacji o produktach zaproponowane w niniejszym rozporządzeniu uzupełniają zwłaszcza środki ochrony inwestorów w zakresie doradztwa inwestycyjnego i obsługi sprzedaży. Jeżeli chodzi o sprzedaż lokat strukturyzowanych, produkty te zostały uwzględnione we wniosku dotyczącym dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie rynków instrumentów finansowych uchylającej dyrektywę 2004/39/WE¹. Celem zmian dyrektywy w sprawie pośrednictwa ubezpieczeniowego będzie w szczególności usprawnienie przepisów regulujących sprzedaż inwestycyjnych produktów ubezpieczeniowych.

2. WYNIKI KONSULTACJI Z ZAINTERESOWANYMI STRONAMI ORAZ OCENA SKUTKÓW

Przedmiotowa inicjatywa jest wynikiem szerokiego dialogu i konsultacji ze wszystkimi zainteresowanymi stronami.

Konsultacje te toczyły się dwuetapowo: Pierwszy etap konsultacji przeprowadzono po tym, jak Rada wystosowała swój apel i poprzedziły one publikację komunikatu Komisji w 2009 r. W ramach tych konsultacji w październiku 2007 r. wystosowano zaproszenie do zgłaszania uwag, w marcu 2008 r. sporządzono sprawozdanie z otrzymanych odpowiedzi, w maju 2008 r. zorganizowano warsztaty techniczne z przedstawicielami branży, natomiast w lipcu 2008 r. – otwarty panel wysokiego szczebla. Drugi etap konsultacji, przeprowadzony po przyjęciu komunikatu, koncentrował się w większym stopniu na konkretnych aspektach prac nad kwestią ujawniania informacji o produktach: w październiku 2009 r. zorganizowano kolejne warsztaty techniczne, a w grudniu 2009 r. opublikowano informację o postępach w prowadzonych pracach.

Jednocześnie z tymi działaniami współpracę mającą na celu wypracowanie stanowiska w tej kwestii prowadziły trzy komitety poziomu 3 skupiające przedstawicieli krajowych organów nadzoru (Komitet Europejskich Organów Nadzoru Bankowego (CEBS), Komitet Europejskich Organów Nadzoru ds. Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych (CEIOPS) oraz Komitet Europejskich Organów Nadzoru nad Rynkiem Papierów Wartościowych (CESR)). Pierwszym rezultatem tych prac było wspólne przedstawienie Komisji trzech sprawozdań sektorowych w dniu 18 listopada 2009 r. Uznając ponadsektorowy charakter tego obszaru prac, w 2009 r. ustanowiono wspólną grupę roboczą poziomu 3 ds. detalicznych produktów inwestycyjnych, która rok później przedłożyła Komisji swoje sprawozdanie końcowe.

Komisja zainicjowała konsultacje społeczne w sprawie konkretnych wariantów w listopadzie 2010 r. i otrzymała ok. 140 uwag, które zostały opublikowane na jej stronach internetowych.

¹ COM(2011) 656 final.

Odpowiedzi przekazane w ramach konsultacji wskazują na to, że sama inicjatywa oraz proponowane w jej ramach ogólne podejście cieszą się poparciem zainteresowanych stron reprezentujących branżę, konsumentów oraz państwa członkowskie. Różnice zdań dotyczyły przede wszystkim zakresu obowiązywania proponowanego systemu oraz stopnia, w jakim rozwiązania przyjęte w odniesieniu do kluczowych informacji dla inwestorów w kontekście UCITS mogłyby zostać powielone w przypadku innych detalicznych produktów inwestycyjnych.

Uzupełnieniem tych konsultacji był szereg dyskusji z przedstawicielami konsumentów (FIN-USE, Grupa Konsumentów ds. Usług Finansowych oraz Grupa Użytkowników Usług Finansowych), organów regulacyjnych (Komitet ds. Usług Finansowych, Europejski Komitet Papierów Wartościowych, Komitet Europejskich Organów Nadzoru ds. Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych) i przedstawicielami branży.

Wniosek ten stanowi rozwinięcie prac podjętych przez komitety poziomu 3 (CEBS, CEIOPS i CESR²), opinii wyrażonych w trakcie konsultacji, w tym podczas warsztatów, spotkań z zainteresowanymi stronami, a także doświadczeń związanych z funkcjonowaniem systemu kluczowych informacji dla inwestorów, który opracowano na potrzeby UCITS.

Zgodnie z polityką „lepszego stanowienia prawa” Komisja sporządziła ocenę skutków alternatywnych rozwiązań politycznych. Warianty polityki dotyczyły zakresu nowego systemu, poziomu standaryzacji, tego, kto powinien być odpowiedzialny za sporządzanie podlegających ujawnieniu informacji, a także sposobu skutecznego udostępniania tych informacji inwestorom indywidualnym. W ramach wsparcia oceny skutków przeprowadzono szereg badań, w tym innowacyjne badanie koncentrujące się na behawioralnych aspektach decyzji inwestycyjnych podejmowanych przez inwestorów indywidualnych.

Projekt sprawozdania z oceny skutków został przeanalizowany przez Radę ds. Oceny Skutków i zmieniony zgodnie z jej pozytywną opinią z dnia 15 kwietnia 2011 r. W ramach wprowadzonych poprawek m.in. doprecyzowano współzależność między przedmiotowym wnioskiem a innymi środkami w zakresie ochrony inwestorów, w tym środkami regulującymi praktyki w zakresie sprzedaży, bliżej określono konkretną grupę produktów oraz podmiotów, których dotyczyć będzie wniosek, doprecyzowano możliwe powiązania między wnioskiem a innym obszarami unijnego prawa, pogłębiono i poszerzono zakres analizy wariantów, a także dokładniej zweryfikowano szacunkowe koszty i korzyści, tak aby odzwierciedlić kroki podjęte już w odniesieniu do UCITS. Ponadto pogłębiono analizę innych czynników mających znaczenie dla procesu podejmowania decyzji przez inwestorów, aby jednoznacznie podkreślić fakt, że informacje ujawniane inwestorom stanowią ledwie jeden z tych czynników oraz że w praktyce w wielu sytuacjach handlowych nadrzędne znaczenie przy określaniu preferencji inwestorów i oddziaływaniu na dokonywane przez nich wybory mogą mieć doradcy i sprzedawcy.

² CEBS, CEIOPS i CESR to komitety będące poprzednikami odpowiednio EUNB, EUNUIPE i EUNGIPW.

3. ASPEKTY PRAWNE WNIOSKU

3.1. Podstawa prawna

Podstawą prawną niniejszego wniosku jest art. 114 TFUE. Planowane rozporządzenie określa jednolite przepisy dotyczące ujawniania informacji na temat produktów inwestycyjnych dla inwestorów indywidualnych. Ma ono na celu umożliwienie inwestorom indywidualnym zrozumienia kluczowych cech i rodzajów ryzyka związanych z produktami inwestycyjnymi oraz porównania cech różnych produktów. Jednocześnie stawia sobie ono za cel zapewnienie równych warunków działania poszczególnym twórcom produktów inwestycyjnych oraz podmiotom prowadzącym ich sprzedaż. Rozporządzenie, którego dotyczy niniejszy wniosek, ma zatem na celu ustanowienie jednolitych warunków regulujących sposób informowania inwestorów w Unii o produktach inwestycyjnych za pośrednictwem krótkiego dokumentu oraz sposób przekazywania im tych informacji. Niniejszy wniosek harmonizuje więc warunki operacyjne dotyczące informacji o produktach inwestycyjnych dla wszystkich zainteresowanych uczestników rynku detalicznych produktów inwestycyjnych – twórców produktów inwestycyjnych, sprzedawców tych produktów i inwestorów.

Zróznicowane przepisy, które różnią się od siebie w zależności od sektora, który oferuje produkty inwestycyjne, i krajowych przepisów w tym obszarze, tworzą nierówne warunki konkurencji między poszczególnymi produktami i kanałami dystrybucji, stanowiąc dodatkową przeszkodę dla powstania jednolitego rynku usług i produktów finansowych. Państwa członkowskie podejmują już rozbieżne i nieskoordynowane działania mające na celu wyeliminowanie niedociągnięć w srodkach ochrony inwestorów i proces ten będzie najprawdopodobniej dalej postępował. Jesteśmy świadkami wzrostu transgranicznego obrotu detalicznymi produktami inwestycyjnymi, jednak zróznicowane rozwiązania krajowe skutkować będą zróznicowanym poziomem ochrony inwestorów, większymi kosztami oraz większą niepewnością dla podmiotów udostępniających produkty i prowadzących ich dystrybucję. Konsekwencje te stanowią przeszkodę w dalszym transgranicznym rozwoju rynku detalicznych produktów inwestycyjnych. Ten dalszy rozwój wymagałby również zapewnienia możliwości łatwego porównania produktów różnego rodzaju w całej Unii. Zróznicowane standardy w zakresie informacji ujawnianych inwestorom bardzo utrudniają takie porównania. Tak zróznicowane przepisy mogą ograniczać podstawowe swobody i tym samym wywierać bezpośredni wpływ na funkcjonowanie rynku wewnętrznego. Doświadczenia w obszarze UCITS wskazują również, że zróznicowane podejścia krajowe do ujawniania informacji mogą powodować znaczne zakłócenia konkurencji. Odpowiednią podstawą prawną jest zatem art. 114 TFUE.

Za zasadne i konieczne uznano nadanie niniejszemu wnioskowi formy rozporządzenia, aby przedmiotowa inicjatywa mogła osiągnąć swój cel. Środek ten dotyczy wyłącznie obowiązku ujawniania informacji inwestorom indywidualnym. Nie ustosunkowano się w nim do innych praw lub obowiązków twórców produktów inwestycyjnych, osób je sprzedających czy też inwestorów, w sytuacji gdy właściwą formą prawną regulującą te kwestie byłaby dyrektywa. Doświadczenie pokazuje, że jeżeli informacja o produkcie ma zawierać standaryzowane informacje umożliwiające inwestorom porównanie ze sobą różnych produktów inwestycyjnych, cel ten są w stanie osiągnąć wyłącznie bezpośrednio stosowane przepisy, które nie wymagają od państw członkowskich przyjęcia żadnych dodatkowych środków wykonawczych. Jeżeli w wyniku transpozycji dyrektywy wymogi w zakresie treści i formy ujawnianych informacji różniłyby się w poszczególnych państwach członkowskich, sytuacja ta doprowadziłaby do powstania nierównych zasad działania dla uczestników rynku oraz nierównego poziomu ochrony inwestorów. Ważne jest, żeby na podstawie niniejszego

rozporządzenia na podmioty prywatne nałożone zostały bezpośrednie obowiązki w zakresie sporządzania lub udostępnienia informacji, a zakres tych obowiązków nie był uzależniony od krajowych środków wykonawczych.

3.2. Pomocniczość i proporcjonalność

Zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 ust. 3 TUE Unia podejmuje działania tylko wówczas, gdy cele zamierzonego działania nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie i jeśli ze względu na rozmiary lub skutki proponowanego działania możliwe jest lepsze ich osiągnięcie na poziomie Unii.

Cele niniejszego wniosku – a mianowicie zapewnienie różnym twórcom produktów inwestycyjnych i osobom sprzedającym te produkty równych zasad działania w całej Unii oraz ustanowienie jednolitego poziomu ochrony inwestorów poprzez określenie zharmonizowanych przepisów w zakresie przejrzystości – nie mogą zostać osiągnięte w wyniku działań podejmowanych na poziomie państw członkowskich. Rozwiązania krajowe mogą mieć korzystny wpływ na poziom ochrony inwestorów w danym państwie członkowskim. Są one jednak z definicji ograniczone do terytorium tego państwa. Istnieje ponadto ryzyko stosowania rozbieżnych rozwiązań w zakresie ujawniania informacji inwestorom. Nie są one w stanie zapewnić równych warunków działania twórcom produktów inwestycyjnych i osobom je sprzedającym, ani równego poziomu ochrony inwestorów w całej Unii pod względem ujawnianych im informacji. Konieczne jest zatem działanie na poziomie Unii.

Zgodnie z zasadą proporcjonalności (art. 5 ust. 4 Traktatu UE), aby osiągnąć cele niniejszej inicjatywy, konieczne i zasadne jest ustanowienie zasad dotyczących treści i formy ujawnianych informacji o detalicznych produktach inwestycyjnych, a także przepisów regulujących sporządzanie i przekazywanie tych informacji inwestorom indywidualnym. Wymogi te powinny zostać dalej rozwinięte na poziomie 2, aby możliwe było osiągnięcie wymaganego poziomu spójności środków w celu ułatwienia porównania między sobą produktów inwestycyjnych pochodzących z różnych sektorów branży.

3.3. Zgodność z art. 290 i 291 TFUE

Od dnia 1 stycznia 2011 r. obowiązują rozporządzenia ustanawiające trzy europejskie organy nadzoru: EUNB, EUNUIPPE i EUNGiPW³. W tym względzie Komisja pragnie przypomnieć następujące oświadczenia dotyczące art. 290 i 291 TFUE, które przedstawiła przy przyjmowaniu tych rozporządzeń, w dniu 23 września 2009 r.: „Jeżeli chodzi o proces przyjmowania standardów regulacyjnych, Komisja podkreśla szczególnie charakter sektora usług finansowych, wynikający ze struktury Lamfalussy’ego i wyraźnie stwierdzony w deklaracji nr 39 do TFUE. Komisja ma jednak poważne wątpliwości co do tego, czy ograniczenie jej roli w przyjmowaniu aktów delegowanych i środków wykonawczych jest zgodne z art. 290 i 291 TFUE”.

³ Rozporządzenie (UE) nr 1093/2010, rozporządzenie (UE) nr 1094/2010 i rozporządzenie (UE) nr 1095/2010, Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 12.

3.4. Szczegółowe wyjaśnienie wniosku

3.4.1. *Produkty inwestycyjne, którym – w przypadku ich sprzedaży inwestorom indywidualnym – powinien towarzyszyć dokument zawierający kluczowe informacje*

Produkty inwestycyjne mogą być „ubrane” w różne formy prawne, co sprawia, że ten sam bazowy produkt inwestycyjny jest oferowany w różnych sektorach branży. Taki zabieg może rodzić wrażenie, że produkty są całkiem różne, nawet jeżeli przyświecający im cel gospodarczy jest podobny (np. może wydawać się, że fundusz, lokata i umowa ubezpieczeniowa z funduszem kapitałowym zdecydowanie różnią się od siebie, a jednak instrumenty te mogą być wykorzystywane do udostępnienia tej samej oferty inwestycyjnej). Wszystkie te produkty starają się zaspokoić względnie prostą potrzebę: pomnożenia kapitału szybciej niż zapewnią to inwestycje ze stopą zwrotu wolną od ryzyka. Wprawdzie produkty te różnią się od siebie tym, co oferują – niektóre łączą szansę pomnożenia kapitału z gwarancją kapitału, inne nie; niektóre łączą aspekt inwestycyjny z innym elementem (np. oferując świadczenia z tytułu ubezpieczenia na życie) – to wszystkie jednak sprzedawane są inwestorom indywidualnym, którzy u pośredników finansowych lub bezpośrednio u twórców tych produktów poszukują rozwiązań, które spełniają ich potrzeby w zakresie gromadzenia kapitału.

Te produkty inwestycyjne wystawiają inwestorów na wahania wartości rynkowej aktywów lub kwot wypłat możliwych do uzyskania w wyniku inwestycji w te aktywa. Ta ekspozycja nie jest jednak bezpośrednia, jak ma to na przykład miejsce w przypadku zakupu przez inwestora bezpośrednio danych aktywów. Produkty te i ich twórcy pełnią rolę pośrednika między inwestorem a rynkiem, zapewniając odpowiednie „ubranie” aktywów bazowych lub stosując inne mechanizmy, które sprawiają, że inwestor nie jest bezpośrednim posiadaczem danego składnika aktywów („konfekcjonowanie”). Mechanizmy te mogą obejmować techniki takie jak łączenie kapitału pochodzącego od wielu inwestorów umożliwiające zbiorowe inwestowanie, czy też manipulowanie ekspozycjami poprzez wykorzystanie instrumentów pochodnych. Techniki te mogą być źródłem dodatkowej złożoności, kosztów i braku przejrzystości związanych z produktem. Mogą jednak również pozwalać na rozłożenie ryzyka oraz przynosić inne korzyści, których inwestorzy samodzielnie by nie uzyskali; umożliwiają one zwykłym inwestorom efektywniejsze uczestnictwo w rynkach inwestycyjnych, zapewniają większą płynność rynków kapitałowych oraz szerszą ofertę alternatywnych rozwiązań dla inwestorów starających się zdywersyfikować swoje ryzyko z tytułu inwestycji. Aby uwzględnić wszystkie produkty tego rodzaju, w definicji produktów inwestycyjnych zawartej w niniejszym rozporządzeniu bezpośrednio nawiązano do tej ich „konfekcjonowanej” postaci. W komunikacie Komisji z kwietnia 2009 r. w szczególności odniesiono się do konfekcjonowanych detalicznych produktów inwestycyjnych (zwanych także detalicznymi produktami inwestycyjnymi w pakietach); w wyniku konsultacji w niniejszym rozporządzeniu dokonano funkcjonalnego przełożenia tego zainteresowania inwestycjami konfekcjonowanymi na grunt przepisów poprzez odwołanie się do kryterium pośredniego posiadania aktywów.

Taka definicja objęłaby produkty z gwarancją kapitału oraz produkty, w których, oprócz kapitału, gwarantowana jest również część zysku, fundusze inwestycyjne (zamknięte lub otwarte, w tym UCITS), wszystkie produkty strukturyzowane, bez względu na formę (np. produkty „konfekcjonowane” jako polisy ubezpieczeniowe, fundusze, papiery wartościowe lub produkty bankowe), produkty ubezpieczeniowe, o których wartości wykupu decydują pośrednio zyski z własnych inwestycji zakładu ubezpieczeniowego, a nawet rentowność samego zakładu inwestycyjnego, a także instrumenty pochodne. Niektóre z tych produktów

mogą być wykorzystywane jako osobiste detaliczne produkty emerytalne, tzn. instrumenty pozwalające gromadzić kapitał do celów planowania emerytalnego.

W wyniku takiego sformułowania przedmiotowej definicji z zakresu stosowania niniejszego rozporządzenia wyłączone są następujące produkty:

- produkty, dla których dokładna stopa zwrotu jest z góry ustalona w odniesieniu do całego okresu funkcjonowania produktu, ponieważ w ich przypadku przypadająca do wypłaty kwota nie jest uzależniona od wahań wartości innych aktywów (brak ryzyka inwestycyjnego);
- zwykłe akcje i obligacje, o ile nie przewidziano w ich przypadku mechanizmu innego niż bezpośrednie posiadanie danych aktywów;
- lokaty, które nie są „strukturyzowane”, tzn. lokaty, których zyskowność określa stopa procentowa taka jak np. EURIBOR lub LIBOR;
- produkty ubezpieczeniowe, które zapewniają wyłącznie świadczenia z tytułu ubezpieczenia, takie jak produkty zapewniające „czystą” ochronę ubezpieczeniową lub produkty ubezpieczeniowe inne niż ubezpieczenia na życie, które nie przewidują wartości wykupu uzależnionej od wahań wartości składnika lub składników aktywów bazowych lub wartości referencyjnych;
- zakładowe programy emerytalne objęte dyrektywą 2003/41/WE lub dyrektywą 2009/138/WE;
- produkty emerytalne, w przypadku których na podstawie przepisów prawa krajowego wymagany jest udział finansowy pracodawcy, a pracownik nie ma możliwości wyboru dostawcy produktu emerytalnego.

Mechanizmy dokonywania wypłat nie mają znaczenia przy określaniu zakresu rozporządzenia: produkty przynoszące dochód lub zapewniające jednorazową wypłatę w terminie zapadalności, czy też produkty, w przypadku których przyjęto inne rozwiązania, będą każdorazowo objęte zakresem stosowania rozporządzenia, o ile spełniają warunki wynikające z ogólnej definicji.

W definicji nie zawarto żadnego odniesienia do detalicznego przeznaczenia produktu, chociaż wiele produktów inwestycyjnych jest tworzonych właśnie z myślą o klientach detalicznych, a to dlatego, że detaliczny charakter danego produktu można stwierdzić wyłącznie w punkcie sprzedaży, w sytuacji gdy dystrybutor sprzedaje pewien produkt inwestycyjny klientowi indywidualnemu lub świadczy na jego rzecz usługę doradztwa związaną z tym produktem. Informacje o produkcie będą musiały być jednak ujawniane każdorazowo, gdy objęty zakresem rozporządzenia produkt ma zostać sprzedany inwestorom indywidualnym.

3.4.2. Odpowiedzialność za sporządzenie dokumentu zawierającego kluczowe informacje – art. 5

We wniosku odpowiedzialność za sporządzenie dokumentu zawierającego kluczowe informacje wyraźnie nałożono na twórcę produktu inwestycyjnego w rozumieniu rozporządzenia, który oznacza osobę, która wytwarza dany produkt inwestycyjny, a także osobę, która dokonała znacznej zmiany ryzyka lub struktury kosztów związanych z istniejącym produktem inwestycyjnym (twórcą produktu będzie też podmiot oferujący inne, ale połączone ze sobą produkty). Definicja ta uwzględnia sytuację, w której pierwotny twórca

danego produktu finansowego nie sprawuje kontroli nad produktem końcowym. Nie każda zmiana pierwotnego produktu powoduje takie przeniesienie odpowiedzialności. Zmiany, które w znacznym stopniu modyfikują kluczowe cechy produktów inwestycyjnych, takie jak ich profil ryzyka/zysku lub ich koszty, uznaje się jednak za ponowne wytworzenie produktu, co sprecyzowano w art. 4. Zlecenie sporządzenia części lub całości ujawnianych informacji osobom trzecim (co może mieć miejsce w ramach współpracy z dystrybutorami) nie ma wpływu na ogólną odpowiedzialność twórcy produktu za dokument zawierający kluczowe informacje.

3.4.3. Forma i treść dokumentu zawierającego kluczowe informacje – art. 6–11

Niniejszy wniosek wprowadza zasady systemu kluczowych informacji dla inwestorów, które obowiązują w stosunku do UCITS, w odniesieniu do wszystkich pozostałych detalicznych produktów inwestycyjnych – wszystkie dokumenty zawierające kluczowe informacje powinny mieć standaryzowany układ i treść, tak aby ich nadrzędnym celem była prezentacja kluczowych informacji w jednolity sposób, zapewniając tym samym inwestorom indywidualnym możliwość porównania i zrozumienia tych informacji.

Dokument zawierający kluczowe informacje należy traktować jako szansę na skuteczną komunikację z potencjalnymi inwestorami w jasny sposób. Dlatego też we wniosku zawarto wyraźne wskazania co do formy i języka tego dokumentu: musi on być krótki, napisany w zwięzły sposób, językiem niespecjalistycznym bez żargonowych wyrażeń, tak aby był go w stanie zrozumieć przeciętny lub typowy inwestor indywidualny, a także powinien być sporządzony według jednolitego formatu, aby inwestorzy byli w stanie z łatwością porównać różne produkty inwestycyjne. Dokument zawierający kluczowe informacje powinien być dokumentem autonomicznym, to znaczy takim, który nie wymaga od inwestorów indywidualnych zapoznania się z innymi dokumentami, aby zrozumieć kluczowe cechy danego produktu inwestycyjnego i podjąć świadomą decyzję inwestycyjną, a przy tym powinien wyraźnie odróżniać się od materiałów marketingowych.

We wniosku wskazano zasadnicze elementy produktu inwestycyjnego, które powinny być opisane w dokumencie zawierającym kluczowe informacje: oznaczenie produktu i jego twórcy, charakter i główne cechy produktu, w tym informacja, czy inwestor może ponieść stratę kapitału, profil związanego z nim ryzyka i zysku, koszty oraz, w stosownych przypadkach, wyniki historyczne. Dla konkretnych produktów mogą być podawane inne informacje, natomiast dla prywatnych produktów emerytalnych podawane powinny być informacje o możliwych przyszłych wynikach. We wniosku określono wspólny format i kolejność poszczególnych sekcji dokumentu, aby ułatwić porównania. Niezwykle ważne jest, aby informacje zawarte w tym dokumencie były ograniczone do minimum, gdyż w przeciwnym razie dokument ten stanie się zbyt skomplikowany dla inwestora indywidualnego. Aby zachować krótką formę tego dokumentu, nie powinny być w nim umieszczane żadne inne informacje.

Wymogi te powinny być uzupełnione przez akty delegowane oraz pomocnicze metodyki w zakresie kalkulacji ryzyka i kosztów ujawnianych w skróconej formie, określone w standardach technicznych. Takie podejście umożliwiłoby zachowanie maksymalnej spójności i porównywalności ujawnianych informacji w świetle szerokiej gamy produktów, które wchodzi w zakres rozpatrywanego systemu. Przewiduje się, że do powodzenia tej inicjatywy mogłyby się w istotnym stopniu przyczynić dodatkowe inicjatywy pomocnicze, np. opracowanie wspólnego słowniczka terminów lub wymiana najlepszych praktyk w zakresie używania prostego języka.

We wniosku wskazano dodatkowe środki służące zapewnieniu aktualności treści dokumentu zawierającego kluczowe informacje oraz gwarantujące, że w odnośnych informacjach marketingowych znajdują się stosowne odesłania do tego dokumentu.

W przedmiotowym wniosku sprecyzowano odpowiedzialność twórcy produktu inwestycyjnego z tytułu dokumentu zawierającego kluczowe informacje oraz ciężar dowodu w tym względzie: w przypadku wystąpienia przez inwestora indywidualnego z roszczeniem, to twórca produktu ma obowiązek wykazać, że spełnił wymogi rozporządzenia.

3.4.4. Obowiązek przekazania dokumentu zawierającego kluczowe informacje – art. 12–13

We wniosku ustanowiono obowiązek przekazania dokumentu zawierającego kluczowe informacje inwestorom indywidualnym (a nie tylko obowiązek jego zwykłego zaoferowania). Każdy, kto sprzedaje produkt inwestorom indywidualnym (czy to dystrybutor, czy też twórca produktu w przypadku sprzedaży bezpośredniej), musi przekazać stosowne informacje potencjalnemu inwestorowi z należytym wyprzedzeniem przed finalizacją sprzedaży. Moment przekazania dokumentu ma zasadnicze znaczenie: aby dokument ten skutecznie spełnił swoją funkcję, musi zostać przekazany przed podjęciem decyzji inwestycyjnej. W rozporządzeniu, którego dotyczy niniejszy wniosek, dopuszczono jednak pewną dozę elastyczności co do momentu przekazania dokumentu w przypadku pewnych form dystrybucji, w których nie dochodzi do osobistego kontaktu. Ponadto we wniosku ustanowiono również wymogi w zakresie nośników informacji, na których dokument zawierający kluczowe informacje może być udostępniany inwestorom indywidualnym, w tym warunki dopuszczające stosowanie nośników informacji innych niż papier. Wymogi te mają na celu zadbanie o to, by nośniki te były odpowiednie dla danej transakcji sprzedaży oraz zapewniały inwestorowi indywidualnemu stały dostęp do tych informacji w przyszłości. Aby zapewnić spójne rezultaty, szczegółowe informacje na temat sposobu, momentu i warunków przekazywania inwestorowi indywidualnemu informacji podlegających ujawnieniu zostaną sprecyzowane w aktach delegowanych.

3.4.5. Skargi, dochodzenie roszczeń i współpraca – art. 14–17

We wniosku uwzględniono środki mające na celu zapewnienie skutecznego trybu postępowania w zakresie rozpatrywania skarg zarówno po stronie twórcy produktu inwestycyjnego, jak i na szczeblu państw członkowskich. Ponadto przewidziano środki mające na celu zapewnienie faktycznej możliwości wszczynania postępowań mających na celu rozwiązywanie sporów i postępowań umożliwiających dochodzenie roszczeń.

Ze względu na wielosektorowy charakter niniejszego wniosku, który obejmuje produkty bankowe, ubezpieczeniowe, papiery wartościowe i fundusze, konieczna jest wzmocniona i efektywna współpraca między właściwymi organami we wszystkich sektorach.

3.4.6. Sankcje i środki administracyjne – art. 18–22

W komunikacie w sprawie sankcji⁴ Komisja potwierdziła, że „zapewnienie właściwego stosowania przepisów unijnych jest w pierwszym rzędzie zadaniem organów krajowych, które są odpowiedzialne za powstrzymanie instytucji finansowych przed naruszeniem tych

⁴ Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów „Wzmocnienie systemów sankcji w branży usług finansowych” z dnia 8 grudnia 2010 r. (COM(2010) 716 final).

przepisów oraz karanie za naruszenia popełnione w obrębie danej jurysdykcji”, podkreślając jednak jednocześnie konieczność podejmowania działań przez organy krajowe w sposób skoordynowany.

Zgodnie z tym komunikatem oraz innymi inicjatywami na szczeblu UE dotyczącymi branży finansowej w niniejszym wniosku przewidziano przepisy w sprawie sankcji i środków mające na celu wprowadzenie zharmonizowanego podejścia do stosowania sankcji w celu zapewnienia spójności w tym względzie. Ważne jest, by sankcje i środki administracyjne były stosowane w przypadkach, w których nie są przestrzegane podstawowe przepisy niniejszego rozporządzenia, oraz by te sankcje i środki były skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające.

3.4.7. Przepisy przejściowe dotyczące UCITS oraz klauzula przeglądowa – art. 23–25

Mając na względzie niedawne wprowadzenie dokumentu zawierającego kluczowe informacje dla inwestorów w przypadku UCITS, nieproporcjonalne byłoby nałożenie na tym etapie na UCITS wymogów związanych z dokumentem zawierającym kluczowe informacje wynikających z niniejszego rozporządzenia. Z tego też względu przewidziano przepisy przejściowe zezwalające UCITS na dalsze stosowanie dokumentu zawierającego kluczowe informacje dla inwestorów zgodnie z dyrektywą 2009/65/WE przez okres pięciu lat od daty wejścia niniejszego rozporządzenia w życie.

Po upływie tego okresu Komisja byłaby w stanie ocenić sposób, w jaki powinny być traktowane UCITS oraz to, czy – a jeżeli tak, to jak – należy zmienić dotychczasowy dokument zawierający kluczowe informacje dla inwestorów dotyczące UCITS, aby osiągnąć możliwie jak największą porównywalność informacji dostępnych dla UCITS i innych produktów inwestycyjnych objętych wymogiem sporządzania dokumentu zawierającego kluczowe informacje na podstawie niniejszego rozporządzenia. Oprócz określenia ewentualnych dostosowań treści dokumentu zawierającego kluczowe informacje dla inwestorów dotyczące UCITS, można sobie wyobrazić kilka innych wariantów dokonania tych dostosowań w sposób proporcjonalny. Jednym z wariantów byłoby przedłużenie okresu obowiązywania przejściowych przepisów ustanowionych w niniejszym rozporządzeniu, w wyniku czego UCITS nadal podlegałyby wyłącznie wymogom określonym w dyrektywie 2009/65/WE, przy czym wymogi te można by odpowiednio dostosować, aby zapewnić możliwość porównania informacji. Innym możliwym rozwiązaniem byłaby zmiana dyrektywy 2009/65/WE poprzez uchylenie jej przepisów dotyczących dokumentu zawierającego kluczowe informacje dla inwestorów dotyczących UCITS i jednocześnie przeniesienie przepisów materialnych dotyczących ujawniania informacji na temat UCITS do niniejszego rozporządzenia. Ostatnim wariantem byłoby pozostawienie przepisów materialnych dotyczących dokumentów zawierających kluczowe informacje dla inwestorów dotyczących UCITS w ramach prawnych regulujących UCITS, lecz zapisanie, że dokument ten jest równorzędny dokumentowi zawierającemu kluczowe informacje dla „konfekcjonowanych” detalicznych produktów inwestycyjnych przewidzianemu w niniejszym rozporządzeniu. Ocena wariantów mogłaby obejmować, w razie potrzeby, określenie wszelkich zmian w dokumencie zawierającym kluczowe informacje ustanowionym w niniejszym rozporządzeniu, które mogą być konieczne.

Niniejsze rozporządzenie przewiduje przegląd skuteczności ustanowionych w nim środków po czterech latach. Termin przeglądu wyznaczono przed końcem wyżej wspomnianego okresu przejściowego, aby już przed jego upływem można było wyciągnąć wnioski na temat odpowiednich rozwiązań dla UCITS. W ramach przeglądu należy również stwierdzić, czy

konieczne jest dalsze poszerzenie zakresu stosowania rozporządzenia w celu objęcia nim nowych lub innowacyjnych produktów inwestycyjnych oferowanych w Unii.

3.4.8. Powiązania z innymi unijnymi przepisami regulującymi kwestie udostępniania informacji konsumentom

W odniesieniu do innych wymogów w zakresie ujawniania informacji zapisanych w unijnym prawie należy zauważyć, że dokument zawierający kluczowe informacje wymagany na podstawie niniejszego rozporządzenia jest nowym dokumentem informacyjnym, który zostanie stworzony w sposób dostosowany – pod względem treści i formy – wyłącznie do potrzeb zwykłych inwestorów indywidualnych, jakie ci mogą mieć przy analizowaniu i porównywaniu różnych produktów inwestycyjnych przed dokonaniem inwestycji. Jego forma i cel nie są zatem w pełni tożsame z innymi wymogami w zakresie ujawniania informacji (np. wymogami dotyczącymi podsumowania, o którym mowa w dyrektywie w sprawie prospektu emisyjnego, czy też wymogami wynikającymi z dyrektywy Wyłącznie II). Tamte dokumenty, oprócz przekazywania kluczowych informacji inwestorom indywidualnym, pełnią inne cele, takie jak zapewnienie przejrzystości wobec rynków finansowych lub pełnego oglądu wszystkich szczegółów dotyczących proponowanej umowy. Dlatego też dokument zawierający kluczowe informacje nie może w prosty sposób zastąpić tych pozostałych wymogów, zatem funkcjonował będzie równoległe z nimi. Doświadczenia z funkcjonowaniem wymogów określonych w niniejszym rozporządzeniu pokażą jednak, czy w praktyce wymogi dotyczące dokumentu zawierającego kluczowe informacje powinny być dalej rozwijane, na przykład w celu zastąpienia nimi pewnych wymogów w zakresie ujawniania informacji określonych w innych przepisach unijnych.

Ponadto wymogi dotyczące dokumentu zawierającego kluczowe informacje będą istniały równoległe z wymogami wynikającymi z dyrektywy dotyczącej sprzedaży konsumentom usług finansowych na odległość oraz dyrektywy o handlu elektronicznym. Wymogi wynikające z dyrektywy dotyczącej sprzedaży konsumentom usług finansowych na odległość dotyczą świadczenia usług, natomiast wymogi wynikające z dyrektywy o handlu elektronicznym mają charakter uzupełniający wobec innych wymogów informacyjnych wynikających z unijnego prawa. Niniejsze rozporządzenie nie będzie zatem miało wpływu na te dyrektywy.

4. WPLYW NA BUDŻET

Brak jest wpływu na budżet UE, jako że w celu realizacji przedmiotowych zadań nie będą wymagane żadne dodatkowe środki ani żadne dodatkowe stanowiska. Zadania przewidziane do realizacji przez Europejskie Urzędy Nadzoru wchodzą w zakres dotychczasowych obowiązków tych urzędów, a zatem środki przydzielone i personel przewidziany w zatwierdzonych ocenach skutków finansowych regulacji dla tych urzędów będą wystarczające, aby umożliwić ich realizację.

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

w sprawie dokumentów zawierających kluczowe informacje, dotyczących produktów inwestycyjnych

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,
uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 114,
uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej⁵,
po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,
uwzględniając opinię Europejskiego Banku Centralnego⁶,
uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego⁷,
po konsultacji z Europejskim Inspektorem Ochrony Danych,
stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą,
a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Inwestorom indywidualnym, którzy rozważają dokonanie inwestycji, coraz częściej oferuje się szeroką gamę produktów inwestycyjnych różnego rodzaju. Produkty te często zapewniają szczególne rozwiązania inwestycyjne dostosowane do potrzeb inwestorów indywidualnych, są jednak również często złożone i trudne do zrozumienia. Obecnie informacje ujawniane inwestorom w odniesieniu do tych produktów inwestycyjnych są nieskoordynowane i często nie pomagają inwestorom indywidualnym w porównaniu różnych produktów i zrozumieniu ich charakterystyki. W rezultacie inwestorzy indywidualni często dokonywali inwestycji obciążonych ryzykiem i kosztami, które nie zostały w pełni przez nich zrozumiane, i w związku z tym czasami ponosili nieprzewidziane straty.
- (2) Udoskonalenie przepisów w sprawie przejrzystości produktów inwestycyjnych oferowanych inwestorom indywidualnym stanowi ważny środek ochrony inwestorów, a także konieczny warunek odbudowy zaufania inwestorów indywidualnych do rynku

⁵ Dz.U. [...] z [...], s. [...].

⁶ Dz.U. [...] z [...], s. [...].

⁷ Dz.U. C [...] z [...], s. [...].

finansowego. Pierwsze kroki w tym kierunku podjęto już na poziomie unijnym poprzez opracowanie systemu kluczowych informacji dla inwestorów ustanowionego w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/65/WE z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS)⁸.

- (3) Zróżnicowane przepisy, które różnią się od siebie w zależności od sektora, który oferuje produkty inwestycyjne, i krajowych przepisów w tym obszarze, tworzą nierówne warunki konkurencji między poszczególnymi produktami i kanałami dystrybucji, stanowiąc dodatkową przeszkodę dla powstania jednolitego rynku usług i produktów finansowych. Państwa członkowskie podejmują już rozbieżne i nieskoordynowane działania mające na celu wyeliminowanie niedociągnięć w środkach ochrony inwestorów, i proces ten będzie najprawdopodobniej dalej postępował. Rozbieżne podejścia do ujawniania informacji na temat produktów inwestycyjnych utrudniają rozwój równych warunków działania dla twórców różnych produktów inwestycyjnych oraz podmiotów sprzedających te produkty, zaburzając tym samym konkurencję. Sytuacja ta prowadzi również do nierównego poziomu ochrony inwestorów w Unii. Te rozbieżności stanowią przeszkodę w ustanowieniu i bezproblemowym funkcjonowaniu jednolitego rynku. W związku z tym odpowiednią podstawę prawną przedmiotowych regulacji stanowi art. 114 TFUE, interpretowany zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.
- (4) Aby zapobiec tym rozbieżnościom, konieczne jest ustanowienie na poziomie Unii jednolitych przepisów w zakresie przejrzystości, mających zastosowanie do wszystkich uczestników rynku produktów inwestycyjnych. Rozporządzenie jest konieczne, aby zapewnić ustanowienie wspólnego standardu dla dokumentu zawierającego kluczowe informacje w sposób na tyle jednolity, aby umożliwić harmonizację jego formatu i treści. Bezpośrednio stosowane przepisy rozporządzenia powinny zapewnić objęcie wszystkich uczestników rynku produktów inwestycyjnych tymi samymi wymogami. Powinno to również zapewnić istnienie jednolitych obowiązków w zakresie ujawniania informacji, zapobiegając rozbieżnościom w krajowych wymogach, które powstałyby w wyniku transpozycji dyrektywy. Zastosowanie rozporządzenia jest również zasadne, aby zapewnić objęcie wszystkich podmiotów sprzedających produkty inwestycyjne jednolitymi wymogami w zakresie przekazywania dokumentu zawierającego kluczowe informacje inwestorom indywidualnym.
- (5) Poprawa jakości ujawnianych informacji na temat produktów inwestycyjnych ma zasadnicze znaczenie dla odbudowy zaufania inwestorów indywidualnych do rynków finansowych. Równie ważna jest jednak skuteczna regulacja procesów sprzedaży tych produktów. Niniejsze rozporządzenie stanowi uzupełnienie środków w zakresie dystrybucji określonych w dyrektywie 2004/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady⁹. Jest ono również uzupełnieniem środków w zakresie dystrybucji produktów ubezpieczeniowych określonych w dyrektywie 2002/92/WE Parlamentu Europejskiego i Rady¹⁰.

⁸ Dz.U. L 302 z 17.11.2009, s. 32.

⁹ Dz.U. L 145 z 30.4.2004, s. 1.

¹⁰ Dz.U. L 9 z 15.1.2003, s. 3.

- (6) Niniejsze rozporządzenie powinno stosować się do wszystkich produktów, bez względu na ich formę lub konstrukcję, które wytwarzane są przez branżę usług finansowych w celu zapewnienia inwestorom indywidualnym szans inwestycyjnych, w przypadku gdy wysokość oferowanego inwestorowi zysku uzależniona jest od wyników jednego lub większej liczby aktywów lub wartości referencyjnych innych niż stopa procentowa. Zakresem rozporządzenia powinny być zatem objęte produkty inwestycyjne takie jak fundusze inwestycyjne, polisy ubezpieczenia na życie z elementem inwestycyjnym oraz detaliczne produkty strukturyzowane. W przypadku tych produktów inwestycje nie są bezpośrednie, co ma miejsce w przypadku kupna lub posiadania samych aktywów. Zamiast tego produkty te stanowią pośrednie ogniwo między inwestorem i rynkami w wyniku procesu „konfekcjonowania” – czyli „ubrania” lub łączenia aktywów w celu osiągnięcia innej ekspozycji na ryzyko, zapewnienia innych cech produktu lub osiągnięcia innych struktur kosztowych niż w przypadku bezpośredniego posiadania danych aktywów. Takie „konfekcjonowanie” może pozwolić inwestorom indywidualnym na realizację strategii inwestycyjnych, które w innym razie byłyby dla nich nieosiągalne lub niepraktyczne, może również jednak rodzić konieczność udostępnienia dodatkowych informacji, zwłaszcza w celu umożliwienia porównania różnych form produktów inwestycyjnych.
- (7) Aby zagwarantować, że niniejsze rozporządzenie będzie stosowane wyłącznie do takich konfekcjonowanych produktów inwestycyjnych, z zakresu stosowania niniejszego rozporządzenia należy wyłączyć produkty ubezpieczeniowe, które nie zapewniają szans inwestycyjnych, oraz produkty, których zyskowość uzależniona jest wyłącznie od wysokości stóp procentowych. Aktywa posiadane bezpośrednio, takie jak akcje przedsiębiorstw lub obligacje skarbowe, nie są konfekcjonowanymi produktami inwestycyjnymi, a zatem należy je wyłączyć z zakresu stosowania rozporządzenia. Ponieważ nadrzędnym celem niniejszego rozporządzenia jest zwiększenie porównywalności i zrozumiałości informacji na temat produktów inwestycyjnych oferowanych inwestorom indywidualnym, z zakresu stosowania niniejszego rozporządzenia wyłączone powinny być zakładowe systemy emerytalne wchodzące w zakres dyrektywy 2003/41/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 czerwca 2003 r. w sprawie działalności instytucji pracowniczych programów emerytalnych oraz nadzoru nad takimi instytucjami¹¹ lub dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/138/WE z dnia 25 listopada 2009 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Wypłatność II)¹². Podobnie z zakresu niniejszego rozporządzenia należy wyłączyć niektóre zakładowe produkty emerytalne, które wyłączone są z zakresu dyrektywy 2003/41/WE, pod warunkiem że na podstawie przepisów prawa krajowego wymagany jest udział finansowy pracodawcy, a pracownik nie ma możliwości wyboru dostawcy produktu emerytalnego. W zakres niniejszego rozporządzenia nie wchodzi również fundusze inwestycyjne ukierunkowane na inwestorów instytucjonalnych, ponieważ ich sprzedaż nie jest prowadzona na rzecz inwestorów indywidualnych. Zakresem stosowania niniejszego rozporządzenia powinny jednak być objęte produkty inwestycyjne mające na celu gromadzenie oszczędności na potrzeby prywatnych emerytur, ponieważ często konkurują one z innymi produktami objętymi niniejszym rozporządzeniem i są w podobny sposób rozpowszechniane wśród inwestorów indywidualnych.

¹¹ Dz.U. L 235 z 23.9.2003, s. 10.

¹² Dz.U. L 335 z 17.12.2009, s. 1.

- (8) Aby uniknąć niejasności w zakresie powiązań między obowiązkami ustanowionymi niniejszym rozporządzeniem a obowiązkami ustanowionymi dyrektywą 2003/71/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. w sprawie prospektu emisyjnego publikowanego w związku z publiczną ofertą lub dopuszczeniem do obrotu papierów wartościowych i zmieniającą dyrektywę 2001/34/WE¹³ oraz dyrektywą 2009/138/WE, należy postanowić, że dyrektywy te są nadal stosowane, obok niniejszego rozporządzenia.
- (9) Twórcy produktów inwestycyjnych – tacy jak zarządzający funduszami, zakłady ubezpieczeń, emitenci papierów wartościowych, instytucje kredytowe lub firmy inwestycyjne – powinni sporządzać dokument zawierający kluczowe informacje dla wytwarzanych przez siebie produktów inwestycyjnych, ponieważ to oni znają najlepiej dany produkt i są za niego odpowiedzialni. Dokument ten powinien być sporządzany przez twórcę produktu inwestycyjnego, zanim produkt może zostać sprzedany inwestorom indywidualnym. W przypadku gdy produkt nie jest jednak sprzedawany inwestorom indywidualnym, nie ma potrzeby sporządzania dokumentu zawierającego kluczowe informacje, a w sytuacji, gdy sporządzenie tego dokumentu jest niepraktyczne dla twórcy produktu inwestycyjnego, zadanie to może zostać zlecone innym podmiotom. W celu zapewnienia szerokiego upowszechnienia i dostępności dokumentów zawierających kluczowe informacje w niniejszym rozporządzeniu należy przewidzieć możliwość publikacji tego dokumentu przez twórcę produktu inwestycyjnego za pośrednictwem wybranej przez niego strony internetowej.
- (10) W celu zaspokojenia potrzeb inwestorów indywidualnych należy zadbać o to, by informacje na temat produktów inwestycyjnych były dokładne, rzetelne, jasne dla inwestorów i nie wprowadzały ich w błąd. Niniejsze rozporządzenie powinno zatem określać wspólne standardy sporządzania dokumentu zawierającego kluczowe informacje, aby zapewnić jego zrozumiałość dla inwestorów indywidualnych. Zważywszy na trudności ze zrozumieniem specjalistycznej terminologii finansowej, jakie napotyka wielu inwestorów detalicznych, należy zwrócić szczególną uwagę na słownictwo i styl języka używane w dokumencie. Należy również ustanowić przepisy dotyczące języka, w którym dokument ten powinien być sporządzany. Ponadto inwestorzy indywidualni powinni być w stanie zrozumieć dokument zawierający kluczowe informacje sam w sobie, bez odwoływania się do innych informacji.
- (11) Inwestorom indywidualnym należy zapewnić informacje niezbędne im do podjęcia świadomej decyzji inwestycyjnej oraz porównania różnych produktów inwestycyjnych, przy czym informacje te muszą być krótkie i zwięzłe, ponieważ w przeciwnym razie istnieje ryzyko, że inwestorzy nie będą z nich korzystać. Dokument zawierający kluczowe informacje powinien zatem zawierać wyłącznie informacje o zasadniczym znaczeniu, zwłaszcza informacje dotyczące charakteru i cech produktu, w tym możliwości ewentualnej utraty kapitału, kosztów i profilu ryzyka danego produktu, a także istotne informacje na temat wyników oraz pewne inne szczególne informacje, które mogą być konieczne do zrozumienia cech poszczególnych rodzajów produktów, w tym produktów przeznaczonych do wykorzystania na potrzeby planowania emerytalnego.

¹³ Dz.U. L 345 z 21.12.2003, s. 64.

- (12) Dokument zawierający kluczowe informacje powinien być sporządzany w formacie umożliwiającym inwestorom indywidualnym porównywanie różnych produktów inwestycyjnych. Tylko staranne dobranie formatu, sposobu prezentacji i treści informacji – uwzględniające zachowania i możliwości konsumentów – zapewni pełne zrozumienie i wykorzystanie informacji. W każdym dokumencie poszczególne punkty i nagłówki tych punktów powinny występować w tej samej kolejności. Ponadto szczegółowa treść informacji, które powinny znaleźć się w dokumencie zawierającym kluczowe informacje dla poszczególnych produktów, oraz prezentacja tych informacji powinny być przedmiotem dalszej harmonizacji w drodze aktów delegowanych uwzględniających dotychczasowe i trwające badania nad zachowaniami konsumentów, w tym wyniki badań skuteczności różnych metod prezentacji informacji prowadzonych z udziałem konsumentów. Ponadto niektóre produkty inwestycyjne dają inwestorom indywidualnym możliwość wyboru spośród wielu bazowych instrumentów inwestycyjnych. Produkty te należy uwzględnić przy przygotowaniu formatu dokumentu zawierającego kluczowe informacje.
- (13) Podejmując decyzje inwestycyjne, inwestorzy indywidualni coraz częściej dążą nie tylko do osiągnięcia zysków finansowych. Często realizują oni również inne cele, takie jak cele społeczne czy związane z ochroną środowiska. Informacje na temat niefinansowych aspektów inwestycji mogą mieć również znaczenie dla osób poszukujących długoterminowych inwestycji realizowanych zgodnie z zasadą zrównoważonego rozwoju. Informacje na temat społecznych lub środowiskowych wyników inwestycji czy też wyników w zakresie ładu korporacyjnego, do których osiągnięcia dąży twórca danego produktu inwestycyjnego, mogą być jednak trudne do porównania lub mogą być niedostępne. Dlatego też pożądana jest dalsza harmonizacja szczegółowej treści informacji na temat tego, czy – a jeżeli tak, to w jaki sposób – produkt inwestycyjny uwzględnia aspekty ochrony środowiska, aspekty społeczne lub aspekty ładu korporacyjnego.
- (14) Dokument zawierający kluczowe informacje powinien wyraźnie odróżniać się od wszelkich materiałów marketingowych. Te inne dokumenty nie powinny pomniejszać jego znaczenia.
- (15) Aby zagwarantować wiarygodność informacji zawartych w dokumencie zawierającym kluczowe informacje, niniejsze rozporządzenie powinno nałożyć na twórców produktów inwestycyjnych wymóg aktualizacji tego dokumentu. W tym celu w akcie delegowanym, który zostanie przyjęty przez Komisję, należy ustanowić szczegółowe przepisy dotyczące warunków i częstotliwości dokonywania przeglądu informacji oraz zmiany dokumentu zawierającego kluczowe informacje.
- (16) Dokumenty zawierające kluczowe informacje stanowią podstawę decyzji inwestycyjnych podejmowanych przez inwestorów indywidualnych. Z tego też względu na twórcach produktów inwestycyjnych spoczywa ważny obowiązek wobec inwestorów indywidualnych, a mianowicie konieczność zapewnienia przestrzegania przepisów niniejszego rozporządzenia. Należy zatem zapewnić inwestorom indywidualnym, którzy oparli się na dokumencie zawierającym kluczowe informacje przy podjęciu swojej decyzji inwestycyjnej, skuteczne prawo dochodzenia swoich roszczeń. Należy również zapewnić wszystkim inwestorom indywidualnym w całej Unii jednakowe prawo do dochodzenia odszkodowania z tytułu szkody, którą mogą ponieść w wyniku naruszenia przez twórców produktów inwestycyjnych wymogów określonych w niniejszym rozporządzeniu. Konieczna jest zatem harmonizacja

przepisów regulujących odpowiedzialność twórców produktów inwestycyjnych. Niniejsze rozporządzenie powinno stanowić, że inwestor indywidualny powinien być w stanie pociągnąć twórcę produktu do odpowiedzialności za naruszenie przepisów tegoż rozporządzenia, w przypadku gdy strata powstała w wyniku wykorzystania dokumentu zawierającego kluczowe informacje.

- (17) Ponieważ inwestorzy indywidualni zasadniczo nie mają dokładnego wglądu w procedury wewnętrzne twórców produktów inwestycyjnych, należy wprowadzić odwrócenie ciężaru dowodu. Twórca produktu musiałby udowodnić, że dokument zawierający kluczowe informacje został sporządzony zgodnie z niniejszym rozporządzeniem. Inwestor indywidualny musiałby jednak wykazać, że poniesiona przez niego strata nastąpiła w wyniku wykorzystania informacji zawartych w dokumencie zawierającym kluczowe informacje, ponieważ kwestia ta wchodzi w sferę bezpośrednich spraw osobistych inwestora indywidualnego.
- (18) Jeżeli chodzi o kwestie dotyczące odpowiedzialności cywilnej twórcy produktu inwestycyjnego, które nie są objęte niniejszym rozporządzeniem, kwestie te powinny regulować stosowne przepisy prawa krajowego określone w oparciu o odpowiednie przepisy prawa prywatnego międzynarodowego. Ustalenia sądu właściwego do orzekania w sprawie roszczenia z tytułu odpowiedzialności cywilnej wniesionego przez inwestora indywidualnego powinno się dokonywać zgodnie z odpowiednimi przepisami dotyczącymi jurysdykcji międzynarodowej.
- (19) Aby inwestor indywidualny był w stanie podjąć świadomą decyzję inwestycyjną, osoby sprzedające produkty inwestycyjne powinny mieć obowiązek przekazania mu dokumentu zawierającego kluczowe informacje z należyтым wyprzedzeniem przed zawarciem jakiegokolwiek transakcji. Wymóg ten powinien zasadniczo obowiązywać bez względu na miejsce lub sposób zawarcia transakcji. Osoby sprzedające produkty inwestycyjne obejmują zarówno dystrybutorów, jak i samych twórców produktów inwestycyjnych, w przypadku gdy ci ostatni decydują się na sprzedaż produktu bezpośrednio inwestorom indywidualnym. W celu zapewnienia wymaganej elastyczności i proporcjonalności proponowanych środków inwestorzy indywidualni, którzy pragną zawrzeć transakcję przy użyciu środków porozumiewania się na odległość, powinni móc otrzymać dokument zawierający kluczowe informacje po zawarciu transakcji. Nawet w tym przypadku dokument zawierający kluczowe informacje będzie użyteczny dla inwestora, na przykład umożliwiając mu porównanie zakupionego produktu z produktem opisanym w dokumencie zawierającym kluczowe informacje. Niniejsze rozporządzenie pozostaje bez uszczerbku dla dyrektywy 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady¹⁴.
- (20) Należy ustanowić jednolite przepisy dające osobie sprzedającej produkt inwestycyjny pewną możliwość wyboru nośnika informacji, na którym dokument zawierający kluczowe informacje przekazywany jest inwestorom indywidualnym, dopuszczając wykorzystanie środków komunikacji elektronicznej w przypadku, gdy są one odpowiednie, mając na uwadze okoliczności transakcji. Inwestorowi indywidualnemu należy jednak zapewnić możliwość otrzymania tego dokumentu w formie papierowej. Przez wzgląd na konieczność zapewnienia konsumentom dostępu do informacji

¹⁴ Dz.U. L 271 z 9.10.2002, s. 16.

dokument zawierający kluczowe informacje powinien być zawsze udostępniany nieodpłatnie.

- (21) Aby zapewnić zaufanie inwestorów indywidualnych do produktów inwestycyjnych, należy ustanowić wymogi w zakresie stosownych procedur wewnętrznych zapewniających otrzymanie przez inwestorów indywidualnych merytorycznych odpowiedzi od twórcy produktu inwestycyjnego na złożone przez nich skargi.
- (22) Procedury alternatywnego rozstrzygnięcia sporów umożliwiają szybsze i mniej kosztowne rozstrzygnięcie sporów niż postępowania sądowe i odciążają system sądowniczy. Dlatego też twórcy produktów inwestycyjnych i osoby sprzedające te produkty powinni mieć obowiązek uczestniczenia w postępowaniach prowadzonych w oparciu o te procedury, wszczynanych przez inwestorów indywidualnych w odniesieniu do praw i obowiązków ustanowionych niniejszym rozporządzeniem, z zastrzeżeniem pewnych zabezpieczeń zgodnych z zasadą skutecznej ochrony sądowej. Procedury alternatywnego rozstrzygnięcia sporów nie powinny zwłaszcza naruszać praw przysługujących stronom takich postępowań do wniesienia powództwa do sądu.
- (23) Ponieważ dokument zawierający kluczowe informacje powinien być sporządzany dla produktów inwestycyjnych przez podmioty działające w określonych sektorach rynków finansowych: sektorze bankowym, ubezpieczeniowym, sektorze papierów wartościowych oraz sektorze funduszy, kwestią najwyższej wagi jest zapewnienie harmonijnej współpracy między różnymi organami nadzorującymi twórców produktów inwestycyjnych, tak aby przy stosowaniu niniejszego rozporządzenia kierowały się one wspólnym podejściem.
- (24) Zgodnie z komunikatem Komisji z grudnia 2010 r. w sprawie wzmocnienia systemów sankcji w branży usług finansowych¹⁵ oraz w celu zapewnienia wypełniania wymogów określonych w niniejszym rozporządzeniu istotne jest podejmowanie przez państwa członkowskie niezbędnych działań mających na celu zadbanie o to, by naruszenia niniejszego rozporządzenia podlegały odpowiednim sankcjom i środkom administracyjnym. W celu zapewnienia odstraszającego skutku sankcji oraz wzmocnienia ochrony inwestorów poprzez ostrzeganie ich o produktach inwestycyjnych wprowadzanych na rynek z naruszeniem niniejszego rozporządzenia informacje o nałożonych sankcjach i środkach powinny być z zasady publikowane, z wyjątkiem pewnych dokładnie określonych okoliczności.
- (25) Aby osiągnąć cele niniejszego rozporządzenia, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjęcia aktów zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w odniesieniu do określenia szczegółów dotyczących prezentacji i formatu dokumentu zawierającego kluczowe informacje, treści informacji, które należy zawrzeć w dokumencie zawierającym kluczowe informacje, szczegółowych wymogów dotyczących momentu przekazania dokumentu zawierającego kluczowe informacje oraz jego zmiany i przeglądu. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje. Przygotowując i opracowując akty delegowane, Komisja powinna zapewnić jednoczesne, terminowe i odpowiednie przekazywanie stosownych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

¹⁵ COM(2010) 716.

- (26) Komisja powinna przyjąć projekty regulacyjnych standardów technicznych, opracowanych zgodnie z art. 8 przez EUNGiPW, EUNB i EUNUiPPE i dotyczących metodyki prezentacji informacji na temat ryzyka i zysków oraz obliczania kosztów, w drodze aktów delegowanych na podstawie art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz zgodnie z art. 10–14 odpowiednio rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, 1094/2010 i 1095/2010.
- (27) Przetwarzanie danych osobowych prowadzone w państwach członkowskich w ramach niniejszego rozporządzenia i pod nadzorem właściwych organów reguluje dyrektywa 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych¹⁶. Przetwarzanie danych osobowych prowadzone przez Europejskie Urzędy Nadzoru na podstawie niniejszego rozporządzenia i pod nadzorem Europejskiego Inspektora Ochrony Danych reguluje rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych¹⁷. Przetwarzanie danych osobowych prowadzone w ramach niniejszego rozporządzenia, takie jak wymiana lub przekazywanie danych osobowych przez właściwe organy, powinno każdorazowo przebiegać zgodnie z dyrektywą 95/46/WE, a każda wymiana lub każde przekazanie informacji przez Europejskie Urzędy Nadzoru powinny przebiegać zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 45/2001.
- (28) Chociaż UCITS są produktami inwestycyjnymi w rozumieniu niniejszego rozporządzenia, ustanowienie w ostatnim czasie wymogów w zakresie kluczowych informacji dla inwestorów na podstawie dyrektywy 2009/65/WE oznacza, że za proporcjonalne należy uznać przyznanie takim UCITS przejściowego okresu wynoszącego pięć lat od wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, w którym to okresie produkty te nie podlegałyby niniejszemu rozporządzeniu. Po upływie tego okresu produkty te, w przypadku nieprzedłużenia tego przejściowego okresu, zostałyby objęte zakresem niniejszego rozporządzenia.
- (29) Przegląd niniejszego rozporządzenia należy przeprowadzić cztery lata od jego wejścia w życie w celu uwzględnienia zmian na rynku, takich jak pojawienie się nowych rodzajów produktów inwestycyjnych, a także zmian w innych obszarach unijnego prawa oraz doświadczeń państw członkowskich. W ramach przeglądu należy ocenić, czy wprowadzone środki przyczyniły się do lepszego zrozumienia produktów inwestycyjnych przez przeciętnych inwestorów indywidualnych oraz lepszego porównywalności tych produktów. Przy okazji tego przeglądu należy również rozważyć ewentualną konieczność przedłużenia okresu przejściowego mającego zastosowanie do UCITS oraz zasadność rozpatrzenia innych wariantów regulacji UCITS. Na podstawie tego przeglądu Komisja powinna przedłożyć sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, dołączając do niego, w stosownym przypadku, wnioski ustawodawcze.
- (30) W celu zapewnienia twórcom produktów inwestycyjnych i osobom sprzedającym produkty inwestycyjne wystarczająco dużo czasu na przygotowanie się do stosowania

¹⁶ Dz.U. L 281 z 23.11.1995, s. 31.

¹⁷ Dz.U. L 8 z 12.1.2001, s. 1.

w praktyce wymogów wynikających z niniejszego rozporządzenia wymogi te powinny zacząć obowiązywać dopiero dwa lata po wejściu niniejszego rozporządzenia w życie.

- (31) Niniejsze rozporządzenie respektuje prawa podstawowe oraz jest zgodne z zasadami wyrażonymi w szczególności w Karcie Praw Podstawowych Unii Europejskiej.
- (32) Ponieważ cel działania, które ma zostać podjęte, a mianowicie zwiększenie poziomu ochrony inwestorów indywidualnych oraz poprawa zaufania do produktów inwestycyjnych, w tym w przypadku transgranicznej sprzedaży tych produktów, nie może zostać w wystarczającym stopniu osiągnięty przez państwa członkowskie działające niezależnie od siebie, a stwierdzone słabości mogą zostać wyeliminowane wyłącznie w drodze działania podjętego na szczeblu unijnym, a zatem cel ten, przez wzgląd na jego skutki, może zostać skuteczniej osiągnięty na poziomie Unii, Unia może przyjąć stosowne środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I PRZEDMIOT, ZAKRES I DEFINICJE

Artykuł 1

Niniejsze rozporządzenie określa jednolite przepisy dotyczące formatu i treści dokumentu zawierającego kluczowe informacje, który ma być sporządzany przez twórców produktów inwestycyjnych, oraz jednolite przepisy dotyczące przekazywania tego dokumentu inwestorom indywidualnym.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie stosuje się do wytwarzania i sprzedaży produktów inwestycyjnych.

Niniejszego rozporządzenia nie stosuje się jednak do następujących produktów:

- a) produktów ubezpieczeniowych, które nie zapewniają wartości wykupu lub których wartość wykupu nie jest całkowicie lub częściowo narażona, bezpośrednio lub pośrednio, na wahania rynkowe;
- b) lokat, których rentowność jest ustalana w odniesieniu do stopy procentowej;
- c) papierów wartościowych, o których mowa w art. 1 ust. 2 lit. b)–g), i) oraz j) dyrektywy 2003/71/WE;
- d) innych papierów wartościowych, których konstrukcja nie zawiera instrumentu pochodnego;

- e) zakładowych programów emerytalnych wchodzących w zakres dyrektywy 2003/41/WE lub dyrektywy 2009/138/WE; oraz
- f) produktów emerytalnych, w przypadku których na podstawie przepisów prawa krajowego wymagany jest udział finansowy pracodawcy, a pracownik nie ma możliwości wyboru dostawcy produktu emerytalnego.

Artykuł 3

1. W przypadku gdy twórcy produktów inwestycyjnych podlegający niniejszemu rozporządzeniu podlegają również dyrektywie 2003/71/WE, stosuje się do nich zarówno niniejsze rozporządzenie, jak i dyrektywę 2003/71/WE.
2. W przypadku gdy twórcy produktów inwestycyjnych podlegający niniejszemu rozporządzeniu podlegają również dyrektywie 2009/138/WE, stosuje się do nich zarówno niniejsze rozporządzenie, jak i dyrektywę 2009/138/WE.

Artykuł 4

Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

- a) „produkt inwestycyjny” oznacza inwestycję, w ramach której – bez względu na jej formę prawną – wysokość kwoty przypadającej do zwrotu inwestorowi uzależniona jest od wahań wartości referencyjnych lub zmian wartości jednego aktywa lub większej liczby aktywów, których inwestor bezpośrednio nie zakupił;
- b) „twórca produktu inwestycyjnego” oznacza:
 - (i) każdą osobę fizyczną lub prawną, która wytwarza produkt inwestycyjny;
 - (ii) każdą osobę fizyczną lub prawną, która wprowadza zmiany w istniejącym produkcie inwestycyjnym poprzez zmianę jego profilu ryzyka i zysku lub kosztów związanych z inwestycją w dany produkt inwestycyjny;
- c) „inwestorzy indywidualni” oznaczają:
 - (i) klientów detalicznych zdefiniowanych w art. 4 ust. 1 pkt 12) dyrektywy 2004/39/WE;
 - (ii) klientów w rozumieniu dyrektywy 2002/92/WE;
- d) „produkty emerytalne” oznaczają produkty, które prawo krajowe uznaje za takie, których głównym celem jest zapewnienie inwestorowi dochodu na emeryturze i które uprawniają inwestora do określonych korzyści;
- e) „trwały nośnik informacji” oznacza trwały nośnik informacji zdefiniowany w art. 2 ust. 1 lit. m) dyrektywy 2009/65/WE;

- f) „właściwe organy” oznaczają krajowe organy państw członkowskich prawomocnie uprawnione do nadzoru nad twórcą produktu inwestycyjnego lub osobą sprzedającą produkt inwestycyjny inwestorowi indywidualnemu.

ROZDZIAŁ II

DOKUMENT ZAWIERAJĄCY KLUCZOWE INFORMACJE

SEKCJA I

SPORZĄDZANIE DOKUMENTU ZAWIERAJĄCEGO KLUCZOWE INFORMACJE

Artykuł 5

Twórca produktu inwestycyjnego sporządza dokument zawierający kluczowe informacje zgodnie z wymogami określonymi w niniejszym rozporządzeniu dla każdego produktu inwestycyjnego, który wytwarza, i publikuje go na wybranych przez siebie stronach internetowych, zanim produkty mogą być sprzedawane inwestorom indywidualnym.

SEKCJA II

FORMA I TREŚĆ DOKUMENTU ZAWIERAJĄCEGO KLUCZOWE INFORMACJE

Artykuł 6

1. Dokument zawierający kluczowe informacje musi być dokładny, rzetelny, jasny i nie może wprowadzać w błąd.
2. Dokument zawierający kluczowe informacje jest dokumentem autonomicznym, wyraźnie odrębnym od materiałów marketingowych.
3. Dokument zawierający kluczowe informacje sporządzany jest jako krótki dokument, który:
 - a) ma wygląd i strukturę ułatwiające jego czytanie, a wielkość użytej czcionki jest wygodna dla czytającego;
 - b) jest jasno sformułowany i napisany językiem, który ułatwia inwestorowi indywidualnemu zrozumienie przekazywanych informacji, w szczególności:
 - (i) użyte sformułowania są jasne, zwarte i zrozumiałe;
 - (ii) unika się używania żargonu;
 - (iii) unika się używania terminów technicznych, jeżeli zamiast nich można użyć sformułowań z języka niespecjalistycznego.
4. Jeżeli w dokumencie zawierającym kluczowe informacje użyto kolorów, nie mogą one utrudniać zrozumienia informacji w przypadku, gdy dokument zawierający kluczowe informacje jest drukowany lub kopiowany w trybie czarno-białym.

5. W przypadku zamieszczenia w dokumencie zawierającym kluczowe informacje elementów identyfikacji wizualnej lub logo twórcy produktu inwestycyjnego lub grupy, do której należy, nie mogą one odciągać uwagi inwestora indywidualnego od informacji zawartych w tym dokumencie ani zasłaniać tekstu.

Artykuł 7

Dokument zawierający kluczowe informacje jest sporządzany w języku urzędowym lub jednym z języków urzędowych państwa członkowskiego, w którym prowadzona jest sprzedaż danego produktu inwestycyjnego, lub w języku zaakceptowanym przez właściwe organy tego państwa członkowskiego, a w przypadku sporządzenia go w innym języku, jest on tłumaczony na jeden z tych języków.

Artykuł 8

1. Tytuł „Dokument zawierający kluczowe informacje” jest wyraźnie eksponowany na górze pierwszej strony dokumentu zawierającego kluczowe informacje. Bezpośrednio pod tytułem znajduje się uwaga wyjaśniająca o następującej treści:

„Niniejszy dokument zawiera kluczowe informacje na temat przedmiotowego produktu inwestycyjnego. Nie jest to materiał marketingowy. Podanie tych informacji jest wymagane prawem, aby pomóc inwestorowi w zrozumieniu charakteru produktu inwestycyjnego oraz ryzyka związanego z inwestycją w ten produkt. Inwestorowi zaleca się zapoznanie z tym dokumentem, aby mógł podjąć świadomą decyzję o ewentualnej inwestycji.”.

2. Dokument zawierający kluczowe informacje zawiera następujące informacje:
- a) w części znajdującej się na początku dokumentu – nazwę produktu inwestycyjnego i tożsamość twórcy produktu inwestycyjnego;
 - b) w części zatytułowanej „Charakterystyka produktu inwestycyjnego” – określenie charakteru i głównych cech produktu inwestycyjnego, w tym:
 - (i) rodzaju produktu inwestycyjnego;
 - (ii) jego celów i środków osiągnięcia tych celów;
 - (iii) wskazanie, czy twórca produktu inwestycyjnego dąży do osiągnięcia szczególnych wyników w zakresie ochrony środowiska, wyników społecznych lub wyników w zakresie ładu korporacyjnego, czy to w odniesieniu do prowadzonej przez siebie działalności, czy też w odniesieniu do produktu inwestycyjnego, a jeśli tak, wskazanie wyników, do których osiągnięcia dąży, oraz sposobów ich osiągnięcia;
 - (iv) w przypadku gdy produkt inwestycyjny zapewnia świadczenia ubezpieczeniowe – szczegółowych informacji na temat tych świadczeń;
 - (v) okresu trwania produktu inwestycyjnego, jeśli jest znany;
 - (vi) scenariuszy w zakresie wyników, jeśli jest to zasadne, uwzględniając charakter produktu;

- c) w części zatytułowanej „Możliwość utraty zainwestowanych środków” – krótką informację na temat tego, czy możliwa jest strata kapitału, w tym informacje na temat:
 - (i) wszelkich zapewnionych gwarancji lub innych środków ochrony kapitału, a także ich ograniczeń;
 - (ii) tego, czy produkt inwestycyjny objęty jest systemem rekompensat lub gwarancji;
 - d) w części zatytułowanej „Przeznaczenie produktu” – wskazanie zalecanego minimalnego okresu posiadania danego produktu oraz oczekiwanego profilu płynności produktu, w tym możliwości i warunków jego przedterminowego zbycia, z uwzględnieniem profilu ryzyka i zysku produktu inwestycyjnego i zmian na rynku pożądanych w kontekście danego produktu;
 - e) w części zatytułowanej „Ryzyko i możliwe zyski” – profil ryzyka i zysku produktu inwestycyjnego, w tym ogólny wskaźnik tego profilu oraz ostrzeżenia dotyczące szczególnych ryzyk, które mogły nie zostać w pełni uwzględnione w tym ogólnym wskaźniku;
 - f) w części zatytułowanej „Koszty” – koszty związane z inwestycją w dany produkt inwestycyjny, obejmujące tak bezpośrednie, jak i pośrednie koszty, które poniesie inwestor, w tym ogólny wskaźnik tych kosztów;
 - g) w części zatytułowanej „Wyniki historyczne” – informacje na temat wyników produktu inwestycyjnego w przeszłości, jeśli jest to zasadne, uwzględniając charakter produktu, oraz długość okresu, dla którego istnieją dane historyczne;
 - h) w przypadku produktów emerytalnych, w części zatytułowanej „Możliwe korzyści w momencie przejścia na emeryturę” – prognozy możliwych przyszłych wyników.
3. Twórca produktu inwestycyjnego może uwzględnić inne informacje tylko wtedy, gdy są one niezbędne, aby umożliwić inwestorowi indywidualnemu podjęcie świadomej decyzji inwestycyjnej w sprawie danego produktu inwestycyjnego.
 4. Informacje, o których mowa w ust. 2, prezentowane są we wspólnym formacie, w tym przy zastosowaniu wspólnych nagłówek i w ustandaryzowanej kolejności określonej w ust. 2, aby umożliwić ich porównanie z informacjami zawartymi w dokumencie zawierającym kluczowe informacje dla dowolnego innego produktu inwestycyjnego. Na dokumencie zawierającym kluczowe informacje wyraźnie eksponowany jest wspólny symbol pozwalający odróżnić go od innych dokumentów.
 5. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych, zgodnie art. 23, określających szczegóły prezentacji oraz szczegółową treść każdego elementu informacji, o których mowa w ust. 2, prezentację i szczegółową treść innych informacji, które twórca produktu może zawrzeć w dokumencie zawierającym kluczowe informacje, o których mowa w ust. 3, oraz szczegóły wspólnego formatu i wspólnego symbolu, o których mowa w ust. 4. Komisja bierze pod uwagę różnice między produktami inwestycyjnymi i możliwościami inwestorów indywidualnych, a także cechy produktów inwestycyjnych, które umożliwiają inwestorowi

indywidualnemu dokonanie wyboru między różnymi bazowymi instrumentami inwestycyjnymi lub innymi alternatywami, które oferuje dany produkt, w tym to, czy wybór ten może zostać dokonany w różnych momentach lub zmieniony w przyszłości.

6. Europejski Urząd Nadzoru Bankowego (EUNB), Europejski Urząd Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych (EUNUiPPE) oraz Europejski Urząd Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych (EUNGiPW) opracowują projekty standardów regulacyjnych w celu określenia:
 - a) metodyki w zakresie prezentacji ryzyka i zysku, o których mowa w ust. 2 lit. e) niniejszego artykułu oraz
 - b) sposobu kalkulacji kosztów, o których mowa w ust. 2 lit. f) niniejszego artykułu.

W regulacyjnych standardach technicznych uwzględnia się różne rodzaje produktów inwestycyjnych. Europejskie Urzędy Nadzoru przedkładają Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia [...] r.

Komisji powierza się uprawnienia do przyjęcia regulacyjnych standardów technicznych zgodnie z procedurą określoną w art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1094/2010 i art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

Artykuł 9

Materiały marketingowe zawierające konkretne informacje na temat produktu inwestycyjnego nie mogą zawierać żadnych stwierdzeń, które byłyby sprzeczne z informacjami zawartymi w dokumencie zawierającym kluczowe informacje lub pomniejszałyby znaczenie tego dokumentu. Materiały marketingowe muszą zawierać wzmiankę o dostępności dokumentu zawierającego kluczowe informacje oraz informację o sposobie jego uzyskania.

Artykuł 10

1. Twórca produktu inwestycyjnego regularnie dokonuje przeglądu informacji zawartych w dokumencie zawierającym kluczowe informacje i dokonuje w nim zmian, w przypadku gdy w wyniku przeglądu stwierdzono konieczność ich wprowadzenia.
2. Komisja jest uprawniona do przyjęcia, zgodnie z art. 23, aktów delegowanych określających szczegółowe przepisy dotyczące przeglądu informacji zawartych w dokumencie zawierającym kluczowe informacje i zmiany tego dokumentu, w zakresie:
 - a) warunków i częstotliwości weryfikacji informacji zawartych w dokumencie zawierającym kluczowe informacje;
 - b) warunków, których spełnienie powoduje konieczność zmiany informacji zawartych w dokumencie zawierającym kluczowe informacje, oraz warunków,

przy spełnieniu których ponowna publikacja zmienionego dokumentu zawierającego kluczowe informacje jest obowiązkowa lub fakultatywna;

- c) szczególnych warunków wymuszających przegląd informacji zawartych w dokumencie zawierającym kluczowe informacje lub zmianę dokumentu zawierającego kluczowe informacje, w przypadku gdy produkt inwestycyjny oferowany jest inwestorom indywidualnym w sposób nieciągły;
- d) okoliczności, w jakich należy informować inwestorów indywidualnych o zmianie dokumentu zawierającego kluczowe informacje dla zakupionego przez nich produktu inwestycyjnego.

Artykuł 11

1. W przypadku sporządzenia przez twórcę produktu inwestycyjnego dokumentu zawierającego kluczowe informacje, który nie spełnia wymogów określonych w art. 6, 7 i 8, na którym inwestor indywidualny oparł się przy podejmowaniu decyzji inwestycyjnej, temu inwestorowi indywidualnemu przysługuje prawo dochodzenia od twórcy produktu inwestycyjnego odszkodowania z tytułu poniesionej przez siebie straty w wyniku skorzystania z dokumentu zawierającego kluczowe informacje.
2. W przypadku wykazania przez inwestora indywidualnego straty powstałej w wyniku wykorzystania informacji zawartych w dokumencie zawierającym kluczowe informacje, twórca produktu inwestycyjnego musi udowodnić, że dokument zawierający kluczowe informacje został sporządzony zgodnie z art. 6, 7 i 8 niniejszego rozporządzenia.
3. Ciężar dowodu, o którym mowa ust. 2, nie może zostać uprzednio przesunięty na podstawie umowy. Wszelkie klauzule w takich uprzednio zawartych umowach nie są wiążące w stosunku do inwestora indywidualnego.

SEKCJA III

PRZEKAZYWANIE DOKUMENTU ZAWIERAJĄCEGO KLUCZOWE INFORMACJE

Artykuł 12

1. Osoba sprzedająca produkt inwestycyjny inwestorom indywidualnym przekazuje im dokument zawierający kluczowe informacje z należyтым wyprzedzeniem przed zawarciem transakcji, której przedmiotem jest produkt inwestycyjny.
2. Osoba sprzedająca produkt inwestycyjny może, na zasadzie odstępstwa od ust. 1, przekazać inwestorowi indywidualnemu dokument zawierający kluczowe informacje tuż po zawarciu transakcji, w sytuacji gdy:
 - a) inwestor indywidualny decyduje się zawrzeć transakcję przy użyciu środków porozumiewania się na odległość,
 - b) nie jest możliwe przekazanie dokumentu zawierającego kluczowe informacje zgodnie z ust. 1, oraz

- c) osoba sprzedająca produkt inwestycyjny poinformowała inwestora indywidualnego o tym fakcie.
3. W przypadku realizacji w imieniu inwestora indywidualnego kolejnych transakcji, których przedmiotem jest ten sam produkt inwestycyjny, zgodnie z dyspozycjami wydanymi przez tego inwestora osobie sprzedającej produkt inwestycyjny przed pierwszą transakcją, obowiązek przekazania dokumentu zawierającego kluczowe informacje wynikający z ust. 1 dotyczy wyłącznie pierwszej transakcji.
 4. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 23 określających:
 - a) warunki spełnienia wymogu przekazania dokumentu zawierającego kluczowe informacje z należywym wyprzedzeniem określonego w ust. 1;
 - b) sposób i termin przekazania dokumentu zawierającego kluczowe informacje zgodnie z ust. 2.

Artykuł 13

1. Osoba sprzedająca produkt inwestycyjny przekazuje inwestorom indywidualnym dokument zawierający kluczowe informacje nieodpłatnie.
2. Osoba sprzedająca produkt inwestycyjny przekazuje inwestorom indywidualnym dokument zawierający kluczowe informacje na jednym z następujących nośników informacji:
 - a) na papierze;
 - b) na trwałym nośniku informacji innym niż papier, w przypadku spełnienia warunków określonych w ust. 4; lub
 - c) za pośrednictwem strony internetowej, w przypadku spełnienia warunków określonych w ust. 5.
3. W przypadku przekazania dokumentu zawierającego kluczowe informacje na trwałym nośniku informacji innym niż papier albo za pośrednictwem strony internetowej, na żądanie inwestora indywidualnego przekazuje się mu jednak nieodpłatnie papierową kopię tego dokumentu.
4. Dokument zawierający kluczowe informacje może być przekazany na trwałym nośniku informacji innym niż papier, jeżeli spełnione są następujące warunki:
 - a) wykorzystanie takiego trwałego nośnika informacji jest właściwe w kontekście transakcji przeprowadzanej między osobą sprzedającą produkt inwestycyjny a inwestorem indywidualnym; oraz
 - b) inwestorowi indywidualnemu zapewniono wybór między informacjami w formie papierowej a informacjami na takim trwałym nośniku informacji, a inwestor wybrał informacje na trwałym nośniku informacji.

5. Dokument zawierający kluczowe informacje może być przekazany za pośrednictwem strony internetowej, jeżeli dokument ten jest skierowany osobiście do inwestora indywidualnego lub jeżeli spełnione są następujące warunki:
- przekazanie dokumentu zawierającego kluczowe informacje za pośrednictwem strony internetowej jest właściwe w kontekście transakcji przeprowadzanej między osobą sprzedającą produkt inwestycyjny a inwestorem indywidualnym;
 - inwestor indywidualny wyraził zgodę na przekazanie mu dokumentu zawierającego kluczowe informacje za pośrednictwem strony internetowej;
 - inwestor indywidualny został powiadomiony drogą elektroniczną o adresie strony internetowej oraz miejscu na tej stronie, gdzie można znaleźć dokument zawierający kluczowe informacje;
 - w przypadku zmiany dokumentu zawierającego kluczowe informacje zgodnie z art. 10, inwestorowi indywidualnemu udostępniane są również wszystkiego zmienione wersje;
 - zapewniono dostępność dokumentu zawierającego kluczowe informacje na stronie internetowej tak długo, jak długo inwestor indywidualny może w normalnych okolicznościach mieć potrzebę się z nim zapoznać.
6. Do celów ust. 4 i 5 przekazywanie informacji na trwałym nośniku informacji innym niż papier lub za pośrednictwem strony internetowej uznaje się za właściwe w kontekście transakcji przeprowadzanej między osobą sprzedającą produkt inwestycyjny a inwestorem indywidualnym, jeśli istnieją dowody na to, że inwestor indywidualny ma regularny dostęp do internetu. Za taki dowód uznaje się podanie przez inwestora indywidualnego adresu poczty elektronicznej na potrzeby tej transakcji.

ROZDZIAŁ III

SKARGI, DOCHODZENIE ROSZCZEŃ, WSPÓŁPRACA

Artykuł 14

Twórca produktu inwestycyjnego ustanawia odpowiednie procedury i mechanizmy, które gwarantują inwestorowi indywidualnemu, który złożył skargę w odniesieniu do dokumentu zawierającego kluczowe informacje, otrzymanie merytorycznej odpowiedzi w odpowiednio krótkim terminie i w należyty sposób.

Artykuł 15

- W przypadku wszczęcia przez inwestora indywidualnego określonej w prawie krajowym procedury alternatywnego rozstrzygnięcia sporów przeciwko twórcy produktu inwestycyjnego lub osobie sprzedającej produkty inwestycyjne, w odniesieniu do sporu dotyczącego praw i obowiązków ustanowionych w niniejszym rozporządzeniu, twórca produktu inwestycyjnego lub osoba sprzedająca produkty

inwestycyjne uczestniczy w tej procedurze, pod warunkiem że procedura ta spełnia następujące wymogi:

- a) procedura skutkuje wydaniem decyzji, które nie są wiążące;
 - b) bieg terminu do wniesienia sporu do sądu ulega zawieszeniu na czas trwania procedury alternatywnego rozstrzygnięcia sporów;
 - c) bieg terminu przedawnienia roszczenia ulega zawieszeniu na czas trwania procedury;
 - d) procedura jest bezpłatna lub wiąże się z umiarkowanymi kosztami, co zostało określone w przepisach krajowych;
 - e) środki elektroniczne nie stanowią jedynych środków, za których pośrednictwem strony mogą uzyskać dostęp do procedury;
 - f) w wyjątkowych przypadkach, w których wymaga tego pilny charakter danej sytuacji, możliwe jest zastosowanie środków tymczasowych.
2. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o podmiotach kompetentnych do prowadzenia procedur, o których mowa w ust. 1, w terminie do dnia [wpisać konkretną datę – 6 miesięcy od daty wejścia w życie/daty rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia] r. Państwa członkowskie niezwłocznie powiadamiają Komisję o każdej późniejszej zmianie dotyczącej tych podmiotów.
3. Podmioty kompetentne do prowadzenia procedur, o których mowa w ust. 1, współpracują ze sobą przy rozstrzyganiu sporów transgranicznych wynikających w związku z niniejszym rozporządzeniem.

Artykuł 16

Do celów stosowania niniejszego rozporządzenia właściwe organy współpracują ze sobą nawzajem oraz z organami odpowiedzialnymi za pozasądowe postępowania w zakresie rozpatrywania skarg i postępowania umożliwiające dochodzenie roszczeń, o których mowa w art. 15.

W szczególności właściwe organy udostępniają sobie nawzajem, bez zbędnej zwłoki, informacje mające znaczenie w kontekście wykonywania ich obowiązków na mocy niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 17

1. Państwa członkowskie stosują dyrektywę 94/46/WE do przetwarzania danych osobowych prowadzonego w danym państwie członkowskim na podstawie niniejszego rozporządzenia.
2. Do przetwarzania danych osobowych prowadzonego przez EUNB, EUNUiPPE i EUNGiPW stosuje się rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady.

ROZDZIAŁ IV SANKCJE I ŚRODKI ADMINISTRACYJNE

Artykuł 18

1. Państwa członkowskie ustanawiają przepisy określające odpowiednie sankcje i środki administracyjne mające zastosowanie w przypadkach naruszeń przepisów niniejszego rozporządzenia oraz podejmują wszelkie niezbędne środki w celu zapewnienia ich stosowania. Te sankcje i środki muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.

Do dnia [24 miesiące po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia] państwa członkowskie zgłaszają przepisy, o których mowa w akapicie pierwszym, Komisji oraz Wspólnemu Komitetowi Europejskich Urzędów Nadzoru. Państwa członkowskie bezzwłocznie powiadamiają Komisję i Wspólny Komitet Europejskich Urzędów Nadzoru o wszelkich późniejszych zmianach tych przepisów.

2. Wykonując swoje uprawnienia określone w art. 19, właściwe organy ściśle ze sobą współpracują w celu zapewnienia zamierzonych w niniejszym rozporządzeniu skutków sankcji i środków administracyjnych oraz koordynują swoje działania w celu uniknięcia możliwego powielania i pokrywania się sankcji i środków administracyjnych w razie ich stosowania w przypadkach transgranicznych.

Artykuł 19

1. Niniejszy artykuł stosuje się do następujących przypadków naruszeń:
 - a) dokument zawierający kluczowe informacje jest niezgodny z art. 6 ust. 1–3 i art. 7;
 - b) dokument zawierający kluczowe informacje nie zawiera informacji określonych w art. 8 ust. 1 i 2 lub nie jest prezentowany zgodnie z art. 8 ust. 4;
 - c) materiały marketingowe zawierają informacje dotyczące produktu inwestycyjnego, które są sprzeczne z informacjami zawartymi w dokumencie zawierającym kluczowe informacje, z naruszeniem art. 9;
 - d) nie przeprowadzono przeglądu dokumentu zawierającego kluczowe informacje ani nie dokonano w nim zmian zgodnie z art. 10;
 - e) dokument zawierający kluczowe informacje nie został przekazany z należyтым wyprzedzeniem zgodnie z art. 12 ust. 1;
 - f) dokument zawierający kluczowe informacje nie został przekazany nieodpłatnie zgodnie z art. 13 ust. 1.
2. Państwa członkowskie zapewniają posiadanie przez właściwe organy uprawnień do nakładania przynajmniej następujących sankcji i środków administracyjnych:

- a) zakazu wprowadzania produktu inwestycyjnego na rynek;
 - b) nakazu wstrzymującego wprowadzanie produktu inwestycyjnego na rynek;
 - c) ostrzeżenia podawanego do publicznej wiadomości, wskazującego tożsamość odpowiedzialnej osoby i charakter naruszenia;
 - d) nakazu publikacji nowej wersji dokumentu zawierającego kluczowe informacje.
3. Państwa członkowskie zapewniają – w przypadku nałożenia przez właściwe organy sankcji administracyjnej lub środka administracyjnego zgodnie z ust. 2 – posiadanie przez właściwe organy uprawnień do kierowania – lub nałożenia na twórcę produktu inwestycyjnego lub osobę sprzedającą produkt inwestycyjny obowiązku skierowania – do zainteresowanych inwestorów indywidualnych bezpośredniego zawiadomienia informującego ich o nałożonej sankcji administracyjnej lub nałożonym środku administracyjnym oraz o tym, gdzie mogą złożyć skargę lub wystąpić z roszczeniami odszkodowawczymi.

Artykuł 20

Właściwe organy stosują sankcje i środki administracyjne, o których mowa w art. 19 ust. 2, uwzględniając wszystkie istotne okoliczności, w tym:

- a) wagę naruszenia i czas jego trwania;
- b) stopień odpowiedzialności odpowiedzialnej osoby;
- c) wpływ naruszenia na interes inwestorów indywidualnych;
- d) gotowość do współpracy osoby odpowiedzialnej za naruszenie;
- e) uprzednie naruszenia popełnione przez odpowiedzialną osobę.

Artykuł 21

1. W przypadku gdy właściwy organ podał do wiadomości publicznej informacje o sankcjach i środkach administracyjnych, równocześnie zgłasza te sankcje i środki EUNB, EUNUiPPE i EUNGiPW.
2. Państwa członkowskie przekazują EUNB, EUNUiPPE i EUNGiPW raz do roku zbiorcze informacje dotyczące wszystkich sankcji i środków administracyjnych nałożonych zgodnie z art. 18 i art. 19 ust. 2.
3. EUNB, EUNGiPW i EUNUiPPE publikują te informacje w sprawozdaniu rocznym.

Artykuł 22

Informacje o sankcjach i środkach nałożonych za naruszenia, o których mowa w art. 19 ust. 1, w tym przynajmniej informacje o rodzaju naruszenia niniejszego rozporządzenia oraz

tożsamość osób za nie odpowiedzialnych, podaje się do wiadomości publicznej bez zbędnej zwłoki, chyba że ujawnienie tych informacji mogłoby poważnie zagrozić rynkom finansowym.

W przypadku gdy publikacja tych informacji wyrządziłaby zaangażowanym stronom niewspółmierne szkody, właściwe organy publikują informacje o nałożonych sankcjach lub środkach w sposób anonimowy.

ROZDZIAŁ IV PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 23

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.
2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 8 ust. 5, art. 10 ust. 2 i art. 12 ust. 4, powierza się Komisji na okres [4 lat] od wejścia w życie niniejszego rozporządzenia. Przekazanie uprawnień zostaje automatycznie przedłużone na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed końcem każdego okresu.
3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 8 ust. 5, art. 10 ust. 2 i art. 12 ust. 4, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.
4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
5. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 8 ust. 5, art. 10 ust. 2 i art. 12 ust. 4 wchodzi w życie tylko jeśli Parlament Europejski albo Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub jeśli, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o [dwa miesiące] z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

Artykuł 24

Spółki zarządzające i spółki inwestycyjne, o których mowa w art. 2 ust. 1 i art. 27 dyrektywy 2009/65/WE, oraz osoby sprzedające jednostki UCITS zdefiniowane w art. 1 ust. 2 tej dyrektywy są zwolnione z obowiązków wynikających z niniejszego rozporządzenia do dnia [Dz.U: proszę wstawić datę przypadającą 5 lat po wejściu rozporządzenia w życie] r.

Artykuł 25

1. W terminie czterech lat od wejścia w życie niniejszego rozporządzenia Komisja dokonuje jego przeglądu. Przegląd ten obejmuje ogólną analizę praktycznego stosowania przepisów określonych w niniejszym rozporządzeniu z należytym uwzględnieniem zmian na rynku produktów inwestycyjnych dla inwestorów indywidualnych. W odniesieniu do UCITS zdefiniowanych w art. 1 ust. 2 dyrektywy 2009/65/WE, w ramach przeglądu ocenia się, czy należy przedłużyć okres obowiązywania przepisów przejściowych ustanowionych w art. 24 niniejszego rozporządzenia, czy też – po określeniu wszelkich koniecznych dostosowań – przepisy dotyczące kluczowych informacji dla inwestorów ustanowione w dyrektywie 2009/65/WE mogłyby zostać zastąpione przepisami dotyczącymi dokumentu zawierającego kluczowe informacje przyjętymi w niniejszym rozporządzeniu lub uznane za równoważne tym przepisom. W ramach tego przeglądu rozpatruje się również kwestię ewentualnego rozszerzenia zakresu stosowania niniejszego rozporządzenia na inne produkty finansowe.
2. Po odbyciu konsultacji ze Wspólnym Komitetem Europejskich Urzędów Nadzoru Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie, któremu w stosownym przypadku towarzyszy wniosek ustawodawczy.

Artykuł 26

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia [dwa lata po jego wejściu w życie] r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia [...] r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący